

Arrest

nr. 151 167 van 21 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2015 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), betekend op 9 augustus 2015 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPART, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van dit arrest vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

**"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP
VERWIJDERING
ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE D'ELOIGNEMENT**

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire*

*Aan de heer die verklaart te heten:
Il est enjoint à Monsieur , qui déclare se nommer :
Naam/nom: H(...)
Voornaam/prénom: K.B.A.B.S.
Geboortedatum/date de naissance: (...)1984
Geboorteplaats/lieu de naissance: onbekend
Nationaliteit/nationalité: Tunesië*

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: HIDI Kaldi, né le 13/12/1984, Palestine - HADFI Khaled, né le 11/12/1984 - Palestine, HIEFI Khaled, né le 13/12/1984 - Palestine.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre

*Reden van de beslissing
en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:*

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, teruggeleid worden naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

□ Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, § 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 02/03/2010, 04/06/2010 en 18/06/2015.

MotiF de la décision

et de l'absence d'un délai pour quitter le territoire :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

X 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

Article 27 :

X En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.

□ En vertu de l'article 27, § 1er ; alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 précitée si le ressortissant d'un pays tiers, s'il dispose d'un titre de séjour ou d'une autorisation de séjour provisoire en cours de validité, délivrés par un Etat partie, il pourra être ramené à la frontière de cet Etat ou être embarqué à destination de cet Etat.

□ En vertu de l'article 27, § 2, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, les dispositions de l'article 27, §1er, de la loi du 15 décembre 1980 sont appliquées à l'étranger qui a reçu une décision d'éloignement prise conformément à l'article 8bis de la loi du 15 décembre 1980 précitée

X En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.

Article 74/14 :

X article 74/14 §3, 1°: il existe un risque de fuite

X article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressé n'est pas en possession d'un document de voyage valable au moment de son arrestation.

L'intéressé n'a pas obtempéré aux l'Ordres de Quitter le Territoire lui notifiés les 02/03/2010, 04/06/2010 et 18/06/2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 02/03/2010, 04/06/2010 en 18/06/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 02/03/2010, 04/06/2010 en 18/06/2015.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾ pour le motif suivant :

L'intéressé ne peut quitter légalement le territoire par ses propres moyens. L'intéressé ne possède pas de documents de voyage requis au moment de son arrestation.

L'intéressé a déjà reçu plusieurs ordres de quitter le territoire notifiés le 02/03/2010, 04/06/2010 et 18/06/2015 . Ces décision/s d'éloignement ont pas été exécutée/s. Il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure.

L'intéressé doit être écroué car il existe un risque de fuite :

L'intéressé n'a pas obtempéré aux l'Ordres de Quitter le Territoire lui notifiés les 02/03/2010, 04/06/2010 et 18/06/2015.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend op 02/03/2010, 04/06/2010 en 18/06/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'intéressé(e) doit être détenu(e) sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur base des faits suivants :

Vu que l'intéressé ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, l'intéressé doit être maintenu à la disposition de l'Office des Etrangers pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage.

L'intéressé a déjà reçu plusieurs ordres de quitter le territoire notifiés entre le 02/03/2010, 04/06/2010 et 18/06/2015 . Cette/ces décision/s d'éloignement ont pas été exécutée/s. Il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure. (...) »

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad merkt daarnaast op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.3. Het betreft hier beroepstermijnen voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. *Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001,7: “Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*).

Beroepstermijnen raken de openbare orde.

2.4. In casu vormt de bestreden beslissing niet een eerste verwijderingsmaatregel. Ze maakt immers gewag van minstens een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat betekend werd op 18 juni 2015. Deze vaststelling vindt steun in het stuk dat ter terechtzitting wordt neergelegd door de verwerende partij, waaruit blijkt dat dit bevel om het grondgebied te verlaten op dezelfde datum getroffen werd als het betekend werd, namelijk 18 juni 2015. Deze beslissing is definitief, aangezien uit de databank van de Raad niet blijkt dat hiertegen een beroep werd ingediend. Verzoekende partij stelt alleszins ter terechtzitting niet dat zij een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing. De verzoekende partij vestigt ter terechtzitting wel de aandacht op het feit dat de handtekening op de betekenisakte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2015, en de naam die geschreven werd naast deze handtekening, dat zij ontcijfert als “K.HAFDI”, verschillen van de handtekening en de naam die voorkomen op de akte van betekening van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan te dezen niet gevolgd worden in haar betoog. Er kan ten eerste niet gesteld worden dat de handtekeningen zodanig verschillen van elkaar dat het manifest gaat om twee verschillende handtekeningen en ten tweede blijkt zowel uit de bestreden beslissing als de hogervermelde eerdere verwijderingsmaatregel van 18 juni 2015 dat ze beiden in de aanhef gewag maken van dezelfde persoon “HADFI, Khaled Ben Amor Saleh” en dat ze beiden stellen dat er aliaten gehanteerd worden, namelijk “HIDI Kaldi”, “HADFI Khaled” en “HIEFI Khaled”. Gelet op het voormelde neemt de Raad niet aan dat als de handtekeningen op de betrokken aktes van betekening lichtjes deviëren en de namen die hiernaast geschreven werden in drukletters verschillen van elkaar - waarbij ze bovendien niet duidelijk kunnen gelezen worden - dit erop wijst dat het om twee verschillende of andere personen gaat. Dit oordeel dringt zich des te meer op aangezien dan redelijkerwijze kan verwacht worden dat als de ondertekenaar werkelijk “HAFDI” heet, hij op de aktes van betekening vermeldt dat de betrokken beslissingen niet op hem betrekking hebben, quod non. Het gegeven dat het verzoekschrift opgesteld is op de naam “HAFDI” doet geen afbreuk aan

het voormelde. Integendeel, er anders over oordelen houdt in dat een verzoekschrift wordt ingediend tegen een beslissing die een andere persoon betreft.

2.5. Daargelaten de vraag of artikel 39/57, § 1, derde lid, laatste zin van de Vreemdelingenwet, een eerdere verwijderingsmaatregel vereist die definitief is geworden, houdt het bovenvermelde alleszins in dat de eerdere verwijderingsmaatregel van 18 juni 2015 een definitieve maatregel is zodat niet ter discussie kan staan dat de beroepstermijn van vijf dagen zoals vermeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet in casu wel degelijk van toepassing is op de bestreden beslissing.

2.6. Verzoekende partij beschikt bijgevolg vanaf de betekening van de bestreden beslissing, zijnde 9 augustus 2015, over een termijn van 5 dagen om een beroep in te leiden. Verzoekende partij kan gelet op wat kan gelezen worden in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, waaruit onomstotelijk de kennisgeving van de beslissing op 9 augustus 2015 aan verzoekende partij zelf blijkt, niet dienstig voorhouden in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing haar betekend werd per aangetekend schrijven, dit op 8 augustus 2015, en hieraan een ganse redenering wijden die steunt op artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, temeer daar de bestreden beslissing een beslissing tot vasthouding omvat.

2.7. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 10 augustus 2015 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 17 augustus 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per aangetekend schrijven overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 14 augustus 2015 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.8. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen, aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam en werd dit ook gemotiveerd. Verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

2.9. Ter terechtzitting wordt door verzoekende partij geen vorm van overmacht ingeroepen die haar verhinderde de wettelijk bepaalde beroepstermijn te respecteren.

2.10. De verzoekende partij wijst wel op artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet en is van oordeel dat de beroepstermijn moet opzijgeschoven worden indien een grief inzake artikel 3 van het EVRM wordt aangehaald in het verzoekschrift.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog. Het gegeven dat artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt, *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”* onmiddellijk volgt na 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt *“Indien de vordering manifest laattijdig voorkomt, geeft de voorzitter van de geadieerde kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst, dit aan in zijn beschikking en roept de partijen onverwijld op te verschijnen binnen vierentwintig uur vanaf de ontvangst van de vordering.”* houdt niet in dat de vaststelling inzake manifeste laattijdigheid van de vordering moet wijken voor het enkele gegeven dat een grief artikel 3 van het EVRM in het verzoekschrift wordt ontwikkeld. Er kan te dezen nog verwezen worden naar de voorbereidende werken van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State. Immers kan hierin gelezen worden:

“Een korte beroepstermijn wordt als redelijk beschouwd. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel

13 van het EVRM verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard worden ingebouwd. Termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of bepaalde financiële drempels worden ingebouwd in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De nieuwe termijn moet volstaan voor de vreemdeling om het nodige te doen om een uiterst dringend beroep in te dienen bij de Raad. Tegelijkertijd blijft de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet te lang in het ongewisse over de termijn waarbinnen hij een repatriëring of terugdrijving kan organiseren. Indien de vreemdeling binnen deze termijn geen uiterst dringende procedure opstart, dan kan de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene terugdrijven of repatriëren. Indien de vreemdeling na deze termijn een uiterst dringende procedure wenst te op te starten, dan zal dit onontvankelijk zijn. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingediend beroep toch behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). De vreemdeling heeft echter zoals steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Een andere nieuwigheid betreft het voorzien van een bijzondere beroepstermijn indien de vreemdeling reeds het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wanneer een volgende beslissing wordt genomen (bijvoorbeeld inzake een meervoudige asielaanvraag), om te kunnen garanderen dat ingestelde meervoudige procedures binnen een redelijke termijn kunnen afgehandeld worden. Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden". (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 8-9)".

In de voorbereidende werken kan voorts gelezen worden, "Het artikel 39/82, § 2, van de wet bevat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze voorwaarde die op het ogenblik dat de rechter over het beroep oordeelt moet worden nagegaan, mag de Raad niet verhinderen een door de verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit een schending van de grondrechten van de mens onderzoekt ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden te onderzoeken, indien deze voorwaarde bijgevolg onverzoenbaar is met de eis van de daadwerkelijkheid van een beroep en in het bijzonder met de vereiste van een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke dergelijke grief." (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 9-10).

Deze passage gaat echter over de invulling van de UDN-voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en handelt niet over de beroepstermijn.

2.11. Verzoeker kan voorts niet dienstig de beroepstermijnen opzij schuiven door te verwijzen naar de "MSS-rechtspraak" van de Raad die dateert van vóór de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State.

2.12. Het betoog van verzoekende partij dat de geldende beroepstermijn moet opzij geschoven worden wegens een grief artikel 3 van het EVRM die ontwikkeld wordt in het verzoekschrift klemmt des te meer omdat zij nergens uiteenzet waarom geen beroep met dergelijke grief ontwikkeld werd tegen de hogervermelde eerdere verwijderingsmaatregel van 18 juni 2015 en waarom ze in een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid verkiest een vordering aanhangig te maken bij aangetekend schrijven, waardoor nog meer tijd verloren gaat, in plaats van gebruik te maken van een faxbericht, zoals voorzien in artikel 3, § 1, tweede lid Pr Rvv. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat de verzoekende partij ter terechtzitting zelf toegeeft dat ze haar grief 3 van het EVRM, die ze koppelt aan een lopende asielaanvraag in Duitsland die zich volgens eigen situatie na de in de bestreden beslissing vermelde verwijderingsmaatregelen van 2010, zelf kan ongedaan maken door een asielaanvraag in te dienen in België zodat uitsluitel kan geboden worden over het feit of ze al dan niet een asielaanvraag hangende heeft in Duitsland zoals ze voorhoudt in haar verzoekschrift doch nalaat aan te tonen met een begin van bewijs.

2.13. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er sprake is van bijzondere op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden, als bedoeld in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 in de zaak Bahaddar tegen Nederland, JV 1998/45, waarin noodzaak is gelegen om de in het nationaal recht gelegen procedureregels niet tegen te werpen.

2.14. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA